Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 29 stycznia 2025 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Sektor pocztowy – Wkład kapitałowy na rzecz Post Danmark – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Wkład kapitałowy na rzecz PostNord – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Brak indywidualnego oddziaływania – Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną – Niedopuszczalność

W sprawie T-334/22

Danske Fragtmænd A/S, z siedzibą w Åbyhøj (Dania), którą reprezentowała L. Sandberg-Mørch, adwokatka,

strona skarżąca,

popierana przez

UPS Europe NV/SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia)

oraz

Dansk Avis Omdeling A/S, z siedzibą w Vejle (Dania),

które reprezentowała L. Sandberg-Mørch,

interwenienci,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali J. Carpi Badía oraz L. Nicolae, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Królestwo Danii, które reprezentowała C. Maertens, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał R. Holdgaard, adwokat,

przez

* Język postępowania: angielski.

Królestwo Szwecji, które reprezentowały C. Meyer-Seitz, F.-L. Göransson, H. Eklinder oraz R. Shahsavan Eriksson, w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Post Danmark A/S, z siedzibą w Kopenhadze (Dania),

PostNord Group AB, z siedzibą w Solna (Szwecja),

które reprezentował O. Koktvedgaard, adwokat,

interwenienci,

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, R. da Silva Passos (sprawozdawca), N. Półtorak, I. Reine i T. Pynnä, sędziowie,

sekretarz: A. Marghelis, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 września 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Danske Fragtmænd A/S, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2022/459 z dnia 10 września 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.49668 (2019/C) (ex 2017/FC) i SA.53403 (2019/C) (ex 2017/FC) wdrożonej przez Danię i Szwecję na rzecz PostNord AB i Post Danmark A/S (Dz.U. 2022, L 93, s. 146; zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca jest spółką prawa duńskiego prowadzącą między innymi działalność na duńskim rynku usług przewozu drogowego towarów i doręczania paczek.

3 PostNord AB jest spółką, której głównym przedmiotem działalności jest doręczanie przesyłek. Prowadzi ona działalność głównie na rynkach pocztowych szwedzkim, duńskim, norweskim i finlandzkim. Kapitał zakładowy PostNord należy w 40 % do Królestwa Danii, a w 60 % do Królestwa Szwecji. Prawa głosu są rozdzielone po 50 % dla każdego z dwóch państw będących akcjonariuszami. PostNord posiada 100 % udziałów w PostNord Group AB.

4 Post Danmark A/S jest całkowicie zależną spółką PostNord Group, prowadzącą działalność na duńskim i zagranicznym rynku usług pocztowych. Od czasu liberalizacji duńskiego rynku pocztowego w 2011 r. Post Danmark konkuruje z innymi operatorami pocztowymi.

5 W szczególności ze względu na trwającą tendencję do cyfryzacji komunikacji przychody Post Danmark w latach 2009–2019 spadły o 55 %. Począwszy od 2012 r. przedsiębiorstwo to odnotowuje deficyt.

6 W dniu 20 października 2017 r. Królestwo Danii i Królestwo Szwecji zawarły umowę dwustronną zatytułowaną „Agreement between the Kingdom of Sweden and the Kingdom of Denmark regarding [PostNord]" (zwaną dalej „umową z października 2017 r."). Opisano w niej szereg przyznanych PostNord i Post Danmark środków mających pomóc im sprostać wyzwaniom związanym z cyfryzacją w Danii i wdrożyć nowy opracowany przez zarząd PostNord model działania. Zgodnie z tą umową ten nowy model działania miał być finansowany w szczególności za pomocą dwóch przyznanych przez Królestwo Danii i Królestwo Szwecji na rzecz spółki PostNord zastrzyków kapitałowych, a także za pomocą wkładu wewnętrznego wniesionego przez PostNord Group na rzecz Post Danmark.

7 Królestwo Danii i Królestwo Szwecji dokonały na rzecz PostNord, każde z osobna, zastrzyku kapitałowego w kwotach, odpowiednio, 267 mln koron szwedzkich (SEK) (około 23,1 mln EUR) i 400 mln SEK (około 34,6 mln EUR), a zaś PostNord Group dokonała na rzecz Post Danmark zastrzyku kapitałowego w kwocie 2,339 mld koron duńskich (DKK) (około 313,6 mln EUR) (zwanych dalej łącznie „zastrzykami kapitałowymi, o których mowa w umowie z października 2017 r.").

8 W dniu 27 listopada 2017 r. stowarzyszenie zawodowe zrzeszające spółki prawa duńskiego prowadzące działalność w sektorze transportu drogowego i logistyki w Danii (Brancheorganisation for den danske vejgodstransport – ITD) wniosło skargę do Komisji Europejskiej, podnosząc, że władze szwedzkie i duńskie poprzez już zastosowane lub zaplanowane środki przyznały lub przyznają bezprawnie Post Danmark pomoc państwa. Środki te obejmowały zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r.

9 W dniu 14 czerwca 2019 r. Komisja podjęła decyzję o wszczęciu na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r.

10 W dniu 10 września 2021 r., po zakończeniu formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja wydała zaskarżoną decyzję. W decyzji tej stwierdziła, że zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r., stanowią trzy odrębne środki, z których każdy należy ocenić oddzielnie. Komisja uznała, że zastrzyk kapitałowy dokonany przez PostNord Group na rzecz Post Danmark nie wiąże się z przysporzeniem korzyści, a zatem środek ten nie stanowi pomocy państwa. Instytucja ta uznała natomiast, że zastrzyki kapitałowe dokonane przez Królestwo Danii i Królestwo Szwecji na rzecz PostNord stanowiły niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa, i nakazała jej odzyskanie od spółki PostNord.

Żądania stron

11 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji, Królestwa Szwecji i Królestwa Danii kosztami postępowania.

12 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami.

13 Królestwo Danii i Królestwo Szwecji wnoszą do Sądu o oddalenie skargi.

14 Komisja i PostNord Group wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami.

15 UPS Europe NV/SA wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Dansk Avis Omdeling A/S nie przedstawiła uwag interwenienta.

Co do prawa

17 Komisja, popierana przez Królestwo Danii, Królestwo Szwecji, Post Danmark i PostNord Group, podnosi, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na to, iż skarżąca nie ma legitymacji procesowej. W szczególności ich zdaniem skarżąca nie wykazała, że wskutek zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r., jej pozycja rynkowa uległa istotnej zmianie.

18 Skarżąca utrzymuje, że posiada legitymację procesową. Zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r., miały istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną na rynku usług pocztowych w Danii i w państwach nordyckich. Umożliwiły one w ten sposób Post Danmark stosowanie „dumpingu cenowego na poziomie niższym od tego stosowanego przez konkurencję". Skarżąca twierdzi, że wskutek tych zastrzyków kapitałowych utraciła znaczną liczbę klientów i w konsekwencji – 30 % udziałów w rynku, co miało zostać przez nią udowodnione.

19 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych".

20 W niniejszej sprawie, po pierwsze, jak wynika z art. 7 zaskarżonej decyzji, jej jedynymi adresatami są Królestwo Danii i Królestwo Szwecji, nie zaś skarżąca. Nie można zatem uznać niniejszej skargi za dopuszczalną na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

21 Po drugie, zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r., mają charakter indywidualny. Tym samym zaskarżonej decyzji nie można uznać za akt regulacyjny w rozumieniu art. 263 akapit czwarty trzecia część zdania TFUE (zob. podobnie postanowienie z dnia 10 października 2017 r., Greenpeace Energy/Komisja, C-640/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:752, pkt 26; wyrok z dnia 3 grudnia 2014 r., Castelnou Energía/Komisja, T-57/11, EU:T:2014:1021, pkt 23). Niniejszej skargi nie można zatem uznać za dopuszczalną na tej podstawie.

22 W związku z tym niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna tylko w przypadku, jeśli zgodnie z art. 263 akapit czwarty druga część zdania TFUE zaskarżona decyzja dotyczy skarżącej zarówno bezpośrednio, jak i indywidualnie, gdyż te dwie przesłanki są kumulatywne.

23 W niniejszej sprawie Sąd uważa, że należy rozpocząć od zbadania przesłanki indywidualnego oddziaływania.

24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, że decyzja dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyrok z dnia 22 listopada 2007 r., Sniace/Komisja, C-260/05 P, EU:C:2007:700, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Co się tyczy w szczególności dziedziny pomocy państwa, strona skarżąca kwestionująca zasadność decyzji w sprawie oceny pomocy wydanej po przeprowadzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego powinna wykazać, że posiada szczególny status w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 24 powyżej. Jest tak w szczególności wówczas, gdy pomoc będąca przedmiotem rozpatrywanej decyzji ma istotny wpływ na pozycję strony skarżącej na danym rynku (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Istotne naruszenie pozycji konkurencyjnej strony skarżącej na rynku właściwym nie jest zatem rezultatem przeprowadzenia pogłębionej analizy różnych stosunków konkurencyjnych na tym rynku, umożliwiającej precyzyjne ustalenie zakresu naruszenia jego pozycji konkurencyjnej, ale, co do zasady, wynika ze stwierdzenia prima facie, że przyznanie środka przewidzianego w decyzji Komisji skutkuje istotnym naruszeniem tej pozycji (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja (C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 58).

27 Wynika stąd, że przesłanka ta może zostać spełniona, jeżeli strona skarżąca przedstawi dowody pozwalające wykazać, że rozpatrywany środek może w istotny sposób naruszyć jej pozycję na rynku właściwym (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 Jeśli chodzi o ustalenie, czy doszło do wywarcia istotnego wpływu na pozycję rynkową, należy przypomnieć w pierwszej kolejności, iż sama okoliczność, że akt jest w stanie wywrzeć pewien wpływ na stosunki konkurencji panujące na danym rynku i że zainteresowane przedsiębiorstwo znajduje się w jakimkolwiek stosunku konkurencji wobec beneficjenta tego aktu, nie może być wystarczająca do tego, by można było uznać, iż przywołany akt dotyczy wspomnianego przedsiębiorstwa w sposób indywidualny. Przedsiębiorstwo nie może zatem powoływać się

wyłącznie na okoliczność, że jest konkurentem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że wykazanie istotnego naruszenia pozycji danego konkurenta na rynku nie może być ograniczone do niektórych dowodów wskazujących na spadek jego wyników handlowych lub finansowych, takich jak znaczący spadek obrotów, znaczne straty finansowe po stronie skarżącego lub istotne zmniejszenie udziałów w rynku w następstwie przyznania omawianej pomocy. Przyznanie pomocy państwa może naruszać sytuację konkurencyjną danego podmiotu gospodarczego również w inny sposób, w szczególności powodując utratę zysku lub rozwój mniej korzystny niż ten, który miałby miejsce w przypadku braku takiej pomocy (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 To w świetle tych zasad należy zbadać, czy skarżąca, na której, jak przypomniano w pkt 27 powyżej, spoczywa ciężar dowodu, wykazała, że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie.

31 W celu zbadania, czy strona skarżąca wykazała, że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie, należy stwierdzić, po pierwsze, że wszystkie zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r., zostały przyznane Post Danmark w dniu 20 października 2017 r., i po drugie, że skarżąca pozostaje z Post Danmark w stosunku konkurencji.

32 W tym stanie rzeczy, w pierwszej kolejności, jeśli chodzi o rolę skarżącej w postępowaniu administracyjnym przed Komisją, skarżąca słusznie twierdzi, że odegrała w tym postępowaniu aktywną rolę. Przedstawiła ona bowiem w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego swe uwagi jako strona zainteresowana. Jednak w każdym wypadku z samego tylko udziału skarżącej w postępowaniu administracyjnym nie można wyprowadzić wniosku, że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie, nawet jeśli skarżąca odegrała w tym postępowaniu administracyjnym istotną rolę (wyrok z dnia 12 kwietnia 2019 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, T-492/15, EU:T:2019:252, pkt 143 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 W drugiej kolejności, co się tyczy istotnego wpływu na jej pozycję rynkową, jak wskazano w pkt 18 powyżej, skarżąca twierdzi, że utraciła znaczną liczbę klientów i około 30 % udziału w rynku z powodu „dumpingu cen na poziomie niższym od tego stosowanego przez konkurencję", stosowanego przez Post Danmark dzięki zastrzykom kapitałowym, o których mowa w umowie z października 2017 r. Na etapie repliki skarżąca podniosła również, że to przyznanie rozpatrywanych zastrzyków kapitałowych spowodowało zmianę zachowań klientów, którzy postanowili nie korzystać już z jej usług. Tak więc strona skarżąca twierdzi, że przed przyznaniem wspomnianych zastrzyków kapitałowych traciła klientów na rzecz różnych konkurentów, podczas gdy po ich przyznaniu traciła ona tych klientów niemal wyłącznie na rzecz Post Danmark.

34 Na poparcie swojej argumentacji skarżąca przedstawiła trzy wykazy klientów, którzy opuścili ją i przenieśli się do spółki PostNord w okresie od stycznia 2016 r. do listopada 2021 r. Jej zdaniem przenosząc się do PostNord, klienci ci korzystali w szczególności z usług oferowanych przez Post Danmark. Konkretnie rzecz ujmując, pierwszy wykaz obejmuje okres od stycznia 2016 r. do października 2018 r. Drugi wykaz, który częściowo pokrywa się z pierwszym, obejmuje okres od stycznia 2018 r. do czerwca 2019 r. Wreszcie trzeci wykaz obejmuje okres od października 2019 r. do listopada 2021 r. (wykazy zwane dalej „wykazami klientów, którzy mieli zostać utraceni na rzecz PostNord").

35 W tym względzie, po pierwsze, należy stwierdzić, że twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym utraciła ona około 30 % udziałów w rynku, należy oddalić, ponieważ nie zostało uprawdopodobnione.

36 Po drugie, co się tyczy przedstawionej na etapie repliki argumentacji skarżącej dotyczącej wskazywanej zmiany zachowań klientów, którzy postanowili nie korzystać już z jej usług, należy zauważyć, że skarżąca odnosi się do wykazów klientów, którzy mieli zostać utraceni na rzecz PostNord. W pierwszym z tych wykazów, który częściowo obejmuje okres poprzedzający przyznanie rozpatrywanych środków, wskazano szereg przedsiębiorstw, z których korzystali byli klienci skarżącej, w odróżnieniu od dwóch pozostałych wykazów, w których wskazano jedynie PostNord.

37 W odpowiedzi na środek organizacji postępowania i na rozprawie skarżąca przyznała zaś, że również na rzecz PostNord utraciła ona wszystkich klientów wskazanych w pierwszym wykazie, w tym tych powiązanych z nazwami innych konkurencyjnych przedsiębiorstw, ponieważ te inne przedsiębiorstwa były w rzeczywistości podwykonawcami spółki PostNord.

38 W związku z tym, w świetle argumentacji przedstawionej przez stronę skarżącą, wszystkie wykazy klientów, którzy mieli zostać utraceni na rzecz PostNord, należy rozumieć jako wskazujące klientów, którzy opuścili skarżącą, aby przenieść się wyłącznie do PostNord lub podwykonawców tej spółki. W świetle tej argumentacji wykazy te nie mogą zatem być interpretowane jako świadczące o zmianie zachowań tych klientów, do której doszło w następstwie przyznania rozpatrywanych środków.

39 Wynika z tego, że w braku innych dowodów na poparcie przedstawionego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym przed przyznaniem rozpatrywanych środków traciła ona klientów na rzecz szeregu konkurentów, podczas gdy po przyznaniu tych środków traciła klientów wyłącznie na rzecz PostNord, a w szczególności Post Danmark, spółki mającej być beneficjentem tych środków, argument ten należy oddalić, bez konieczności orzekania w przedmiocie jego podważanej przez Komisję dopuszczalności.

40 Po trzecie, co się tyczy podnoszonego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym utraciła ona znaczną liczbę klientów na rzecz PostNord z powodu przyznania zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r., należy zauważyć, co następuje.

41 Przy założeniu, że wykazy klientów, których miała ona utracić na rzecz PostNord, wystarczają do wykazania prima facie prawdopodobieństwa wywarcia istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną skarżącej w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 26 powyżej, należy ocenić, czy skarżąca w ramach spoczywającego na niej ciężaru dowodu zdołała wykazać, że ów istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną mógł wynikać z zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r.

42 Otóż nawet przy założeniu, że w tych wykazach klientów, którzy mieli zostać utraceni na rzecz PostNord, strona skarżąca, po pierwsze, prawidłowo zidentyfikowała klientów, którzy odeszli od niej, aby przejść do PostNord, i po drugie, prawidłowo stwierdziła, że korzystali oni w szczególności z usług oferowanych przez Post Danmark, domniemanego beneficjenta rozpatrywanych środków, to nie wykazała ona w sposób wymagany prawem, że istnieje korelacja między podnoszoną przez stratą klientów na rzecz PostNord a zastrzykami kapitałowymi, o których mowa w umowie z października 2017 r.

43 Przede wszystkim bowiem z danych przedstawionych przez stronę skarżącą wynika, że straciła ona na rzecz PostNord 22 klientów w 2016 r., 26 klientów w 2017 r., 19 klientów w 2018 r., 21 klientów w 2019 r., 13 klientów w 2020 r. i 14 klientów w 2021 r. W związku z tym można stwierdzić, że ta utrata klientów, jakiej miała doznać skarżąca, była w latach 2016–2019, pomimo przyznania rozpatrywanych środków, stosunkowo stabilna. Począwszy od 2018 r. utrata klientów, której strona skarżąca miała doświadczyć na rzecz PostNord, jest nawet mniejsza niż ta odnotowana w 2016 r. W braku innych wyjaśnień, pozwalających w szczególności na przedstawienie dostarczonych danych liczbowych w ich kontekście, strona skarżąca nie zdołała wykazać, że świadczą one o istnieniu wiarygodnego związku przyczynowego między podnoszoną przez nią utratą klientów a rozpatrywanymi środkami.

44 Następnie należy stwierdzić, że strona skarżąca nie uprawdopodobniła swojego argumentu, zgodnie z którym podnoszona strata klientów wynikała w szczególności z cen dumpingowych lub cen niższych od cen konkurencji, które Post Danmark miała stosować dzięki zastrzykom kapitałowym, o których mowa w umowie z października 2017 r.

45 Z jednej strony bowiem choć strona skarżąca wskazała na rozprawie, że skarżyła się przed rządem duńskim na ceny stosowane przez Post Danmark, to nie przedstawiła ona dowodu, który potwierdzałby złożenie takiej skargi. Nie przedstawiła ona również decyzji stwierdzającej, że Post Danmark stosowała ceny dumpingowe, ani nawet dokumentu mającego wykazać, że taka praktyka istniała.

46 Z drugiej strony, co się tyczy podniesionego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym przejęcie przez PostNord klientów, których ona utraciła, samo w sobie dowodzi istnienia praktyki cen dumpingowych lub stosowania cen niższych od cen konkurencji, wystarczy przypomnieć, że – jak stwierdzono w pkt 43 powyżej – podnoszona przez skarżącą utrata klientów na rzecz PostNord utrzymywała się na stosunkowo stabilnym poziomie w przedziale obejmującym okres zarówno przed przyznaniem zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r., jak i po nim.

47 Ponadto należy również oddalić podnoszony przez stronę skarżącą argument, zgodnie z którym fakt utraty dużej liczby klientów na rzecz PostNord wystarcza do wykazania związku przyczynowego między tą utratą klientów a zastrzykami kapitałowymi, o których mowa w umowie z października 2017 r. Argument ten strona skarżąca opiera na wyroku z dnia 12 grudnia 2006 r., Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid i Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisja (T-146/03, niepublikowany, EU:T:2006:386). Niewątpliwie w wyroku tym Sąd uznał, iż doszło do naruszenia pozycji konkurencyjnej członków stron skarżących z tego tylko powodu, że przyspieszyło to, w odniesieniu do 52 z ich stacji paliw, utratę klientów, którzy od wejścia w życie spornych środków zaopatrywali się u ich beneficjentów. Jednakże, po pierwsze, z wyroku tego nie wynika, że – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – liczba klientów utraconych na rzecz beneficjentów rozpatrywanych środków była przed przyznaniem tych środków i po ich przyznaniu stosunkowo podobna. Po drugie, w wydanych później rozstrzygnięciach, choć strona skarżąca powoływała się na utratę klientów na rzecz beneficjenta rozpatrywanego środka, Sąd stwierdził, że nie dostarczyła ona informacji umożliwiających stwierdzenie, iż ta utrata wynikała z tego środka (wyrok z dnia 12 czerwca 2014 r., Sarc/Komisja, T-488/11, niepublikowany, EU:T:2014:497, pkt 54; postanowienia: z dnia 11 kwietnia 2018 r., Abes/Komisja, T-813/16, niepublikowane, EU:T:2018:189, pkt 59; z dnia 17 maja 2019 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, T-764/15, niepublikowane, EU:T:2019:349,

pkt 134). W związku z tym, w świetle tych wydanych później rozstrzygnięć, należy uznać, że sama utrata klientów na rzecz PostNord nie wystarcza do wykazania korelacji między tą utratą a zastrzykami kapitałowymi, o których mowa w umowie z października 2017 r.

48 Ponadto należy zauważyć, że podnoszoną utratę klientów można by przypisać innym zaistniałym w 2018 r. czynnikom. Z przedstawionego przez Post Danmark i PostNord Group dokumentu wewnętrznego strony skarżącej, zatytułowanego „Management Report/Annual Report 2019" wynika bowiem, że utratę klientów przez skarżącą w 2018 r. można wytłumaczyć dwoma czynnikami, a mianowicie wprowadzeniem przez nią dopłaty za zapewnienie gotowości do świadczenia usług i niezadowalającą jakością dostaw paczek. Prawdą jest, że strona skarżąca, po pierwsze, kwestionuje znaczenie tego wewnętrznego dokumentu, i po drugie, wskazuje, że jakość dostaw paczek w 2019 r. poprawiła się. Jednakże nie kwestionuje ona ani faktu wprowadzenia wspomnianej dopłaty, ani niezadowalającej jakości jej usług doręczania paczek w 2018 r., o których była mowa w jej własnym dokumencie wewnętrznym.

49 W związku z tym, ze względu na to, że czynniki inne niż zastrzyki kapitałowe, o których mowa w umowie z października 2017 r., mogą wyjaśnić podnoszoną utratę klientów, to do skarżącej, na której spoczywa ciężar dowodu przypomniany w pkt 27 powyżej, należało przedstawienie dowodów pozwalających w szczególności wykazać, że pomimo tych innych czynników wskazanych w pkt 48 powyżej istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną mógł być wynikiem tych zastrzyków kapitałowych. Należy jednak stwierdzić, że skarżąca nie przedstawił żadnych takich dowodów.

50 Wreszcie na rozprawie Post Danmark i PostNord Group wskazały, że spadek obrotów zarejestrowanych przez skarżącą w latach 2018–2019 wynosił mniej niż 3 %, co nie odzwierciedla mającej wynikać z rozpatrywanych środków utraty udziału w rynku w wysokości 30 %. Skarżąca nie zakwestionowała tego, że jej obrót w latach 2018–2019 zmniejszył się jedynie o mniej niż 3 %. Liczba ta wynika zresztą z przedstawionego przez nią samą w toku postępowania dokumentu, zatytułowanego „Annual Report 2019". Okoliczność zaś, że skarżąca w rozpatrywanym okresie, pomimo przyznania rozpatrywanych środków, osiągała stosunkowo stabilny obrót, świadczy o tym, że środki te nie mogły w istotny sposób naruszyć jej pozycji na rozpatrywanym rynku.

51 W tych okolicznościach, nawet przy założeniu, że Post Danmark skorzystała w październiku 2017 r. z zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r., i że konkurowała ze skarżącą na rynku usług pocztowych w Danii i w państwach nordyckich, skarżąca nie wykazała, że jej pozycja konkurencyjna mogła ulec istotnej zmianie wskutek zastrzyków kapitałowych, o których mowa w umowie z października 2017 r. Wynika z tego, że nie wykazała ona, zgodnie z wymogami określonymi w orzecznictwie, iż zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie.

52 W świetle powyższego, bez konieczności wydawania orzeczenia w przedmiocie tego, czy zaskarżona dotyczy skarżącej bezpośrednio, jej skargę należy odrzucić ze względu na brak po jej stronie legitymacji procesowej.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji, Post Danmark i PostNord Group – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, Post Danmark i PostNord Group.

54 Ponadto, zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. Królestwo Danii i Królestwo Szwecji winny więc pokryć własne koszty.

55 Wreszcie, zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania, Sąd może postanowić, że interwenient niewymieniony w § 1 i 2 tego artykułu pokryje własne koszty. W niniejszej sprawie należy orzec, że UPS Europe i Dansk Avis Omdeling, występujące w charakterze interwenientów popierających żądania skarżącej, pokryją własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje odrzucona.**

2) **Danske Fragtmænd A/S pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, Post Danmark A/S i PostNord Group AB.**

3) **Królestwo Danii, Królestwo Szwecji, UPS Europe NV/SA i Dansk Avis Omdeling A/S pokrywają własne koszty.**

Papasavvas da Silva Passos Półtorak

Reine Pynnä

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 stycznia 2025 r.

Podpisy